

Tog uddannelsen på Randers Centralsygehus, blev ansat i plejesektoren og slutter et langt arbejdsliv i socialpsykiatrien i Randers

Bitten Soelberg har i 40 år serviceret borgerne på plejehjem og i psykiatrien, og har næsten lige så længe været arbejdsmiljørepræsentant for kollegerne.

I 1978 tog Bitten uddannelse som sygehjælper, og var på det tidspunkt ansat på centralsygehuset i Randers.

”Efter endt uddannelse blev jeg ansat som nattevagt i sygeafdelingen på Søren Møllersgades plejehjem.

Et job jeg var glad for og var ansat i indtil år 2000. Dog med en afstikker i et år: Jeg fik tilbudt en orlovsstilling på Vesterbo i Randers. I perioden imens jeg var ansat på Søren Møllersgade, fik jeg tilbud om flere efteruddannelsesforløb, inden for psykiatrien og den psykotiske borger mv. Det har altid interesseret mig meget og med den ballast jeg havde fået, var jeg med til at oprette et psykiatrisk team i Søren Møllersgade

I år 2000 blev jeg ansat på støttecenter Sjællandsgade og har siden været beskæftiget med psykisk sårbare borgere. For nogle år siden lavede Randers Kommune en omstrukturering, så jeg nu er ansat på støttecentrene Nørrebrogade, Infanterivej, Solsorten (Bakkegården) og Sjællandsgade.

Beboerne er psykisk sårbare, med forskellige diagnoser. På Nørrebrogade, hvor vi i dag lavede interview er der 14 beboere fra 30 år og opefter. Det er vigtigt for os, at borgeren tager ansvar for eget liv, og at vi er der for at kunne støtte dem i de daglige gøremål. Målet er, at borgeren bliver i stand til at flytte i eget hjem, hvilket også lykkes for nogen.”

Arbejdsmiljø

Bitten har været arbejdsmiljørepræsentant for sine kolleger i mere en 30 år. Efter at vi i 90'erne fik MED aftalen, er der mere fokus på arbejdsmiljøet. Vi har fået mere indsigt og bliver inddraget meget mere end tidligere. Jeg syntes stadig det er spændende at være arbejdsmiljørepræsentant.

Når vi snakker om arbejdsmiljøet, så er det som nævnt blevet bedre, men der er stadig noget at arbejde med, det kan godt halte lidt med trivlsen.

Vi må jo ikke sige, at vi skal spare, det er næsten et fy ord, siger Bitten. Nu handler det om effektivitet og produktivitet. Samtidig med bliver vi krævet mere dokumentation, tilsyn og meget papirarbejde.

Det er godt for borgeren, at der er systematik i det, men dokumentation og tilsyn lapper tit over hinanden, og spørgsmålet er til gavn for hvem?

Ved sidste omstrukturering i 2013 var kollegers tilgang til dette vendt. Vi er i arbejdsmiljøgruppen bevidste om, at nogen er omstillingsparate end andre, så

vi var meget fokuserede på, hvordan vi kunne informere bedst muligt. Man skal være åben overfor forandringer, men man skal også være opmærksom på, at alle er med, og så skal man ikke være bange for noget nyt, påpeger Bitten.

Selvom det er et dejligt arbejde, er alt jo heller ikke rosenrødt, hvis borgeren sløser med medicinen eller vi ikke er opmærksomme på en adfærdsændring hos borgeren, kan det gå galt.

Vi har været udsat for episoder, hvor borgeren blev aggressiv og vi måtte have hjælp af politiet for at få vedkomne indlagt. Vi skal hele tiden være opmærksomme på adfærdsændringer.

Det handler meget om ikke at optrappe en konflikt. Der kan være borgere, der i perioder bare vil provokere, så er det bedre at forlade personen frem for at tage en konflikt. Det er alt sammen noget man lærer, når man arbejder med psykisk svage borgere.

Den 3. april 2018 blev jeg fejret ved et jubilæum med kolleger og samarbejdspartner, og jeg modtog fortjeneste medaljen. Jeg har endnu ikke taget stilling til om jeg skal forbi Dronningen og takke for medaljen. Til næste år har jeg planer om at gå på efterløn, men har ingen planer om hvad jeg så skal. Det at have friheden til at gøre hvad man vil, glæder jeg mig til. Jeg har jo 4 dejlige børnebørn og ellers har jeg ingen planer for fremtiden, jeg tager det som det kommer, slutter Bitten Soelberg.

